

flaas ned eller ikke. Det var altsaa det Grundlag, hvorpaa den ærede Minister stod, han havde virkelig ikke nogen anden Indvending imod mit Forslag end den, at det var overladt til den Private, om Dyret skulde slaas ned eller ikke. Jeg haaber imidlertid, at vi kunne mødes, thi hvis den ærede Minister vil sige, at han vil kunne gaa ind derpaa, naar der kommer til at staa: „naar det Offentlige paabyder det“, saa er jeg enig med ham. Det er den eneste reelle Indvending, der blev gjort fra den ærede Ministers Side mod mit Forslag, og jeg haaber, at vi saa nok skulle blive enige derom. Jeg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds. Naar han mente, at dersom Lovforslagets §. 10 B., 5te Stykke, sidste Punktum, ikke bliver staaende, saa vilde det Vædringsforslag, som er foreslaaet af Udvalget, ikke forhindre vedkommende Mand, naar den paagældende Foranstaltning bliver foreskrevet. Dette blev imidlertid saa klart fremhævet af det ærede Medlem fra Esbjerg, at jeg kun vilde trætte det ærede Thing ved at gjentage det. At min Opfattelse af Paragrafen er rigtig, kan vist ikke bestrides af Nogen, der vil læse Paragrafen med nogenlunde Eftertanke. Saa, vishede det ærede Medlem en bedre Forklaring, som han sagde, jeg havde lovet ham. Jeg har ikke lovet ham nogen bedre Forklaring af mit Vædringsforslag, thi det taler for sig selv, der behøves ikke megen Særpsindighed for at forstaa Vædringsforslaget. Hvad jeg lovede en bedre Forklaring af, var dette, at jeg havde sagt, at Regjeringsforslaget, og hvis man gik videre, Flertallets Forslag vilde medføre en Uretfærdighed, idet man mest begunstigede dem, som mindst trængte til det. Det lovede jeg en bedre Forklaring af, og det skal jeg tjene det ærede Medlem med at give. § 10 B. omhandler jo forskellige Sygdomme, og blandt disse findes nævnt Tuberkulosen, med Hensyn til hvilken der er fastsat visse Indskrænkninger. Alle Borgere, som høre til Samsundet, maa underkaste sig Loven, uanset, om de ere Medlemmer af Foreninger eller ikke. For det Første skulle de anmeldes for Politimesteren, naar en Sygdom udbreder sig i deres Besætning; dernæst maa de ikke lade de angrebne Dyr føre paa Markeder, til Dyrskuer, paa fremmede Græsgange eller i fremmede Stalde, og finder Politimesteren det nødvendigt for at forhindre Smittens videre Udbredelse, kan han lade Sygdommen og Forholdene undersøge af en Dyrlæge og give Forskrifter angaaende Afsondrings- og Desinfektionsforanstaltninger, samt angaaende Benyttelsen

af Kjød, Mælk eller andre Produkter af de syge Dyr m. V. Tillige kan Politimesteren, dog kun undtagelsesvis, hvor Forholdenes særlige Bestaendighed maatte anbefale det, nedlægge Forbud mod, at noget til Besætningen hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa anden Mands Grund eller alfar Bei. Kjødet maa desuden heller ikke sælges eller bruges til Mennekesføde, men det skal afgjøres af en Dyrlæge, hvorledes Kjødet skal anvendes. Mælken af Køer, der lide af Qvertuberkulose, maa ikke sælges eller anvendes til Smør- eller Ostefabrikation og maa kun bruges til Mennekes- eller Kreaturføde i tørt Tilstand. Det er disse Regler, der ere meget strenge, hvis de skulle udføres, og at de blive det, kunne ærede Medlemmer være visse paa, alle Borgere maa underkaste sig dem. Det, som Udvalget da stiller op, er imidlertid kun, at naar man indtræder i en Forening, saa opnaar man under visse Forudsætninger en Begunstigelse og under visse andre en anden Begunstigelse. Kan man danne en Forening for at bekæmpe Tuberkulosen, kan man opnaa Dyrlægens Tilhyn, men jeg sagde i mit første Foredrag, at Alle ikke kunne blive Medlemmer af en saadan Forening, en Husmand, der har et eller to Kreaturer, kan saaledes ikke blive Medlem af en saadan Forening (Stemmer: Jo!) nei, det kan han ikke, det bliver ham negtet i enhver som helst Kreaturforsikringsforening, jeg veed det, thi jeg har arbejdet ikke saa lidt i saa Henseende. Gaar man nu hyderligere og forlanger, at de Foreninger, der oprettes, skulle erstatte $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi, og de saa faae Halvdelen deraf af Statskassen, bliver det endnu vanskeliger for Nogen, der har et sygt Kreatur eller et Kreatur, der lider af Tuberkulose — thi vi ere jo Alle solidarisk ansvarlige med Hensyn til Erstatningen — at blive Medlem, for ikke at sige, at det bliver ganske umuligt for Mange. Og disse Mange komme da til at staa overfor dette: Lovens Byrder maa de bære, men ingen som helst Erstatning faae de. Jeg har nu saa godt, som jeg formaade, med saa Ord forklaret, at man begaar en Uretfærdighed ved at gaa den Bei. Derfor siger jeg, at man enten maa gaa den Bei at give Statshjælp eller Hjælp fra det Offentliges Side, hvad man nu vil kalde det, eller ogsaa maa man have tvungen Assurance, saa at Alle skulle ind i Assuranceforeninger mod en billig Præmie. Denne Bei kunde man altsaa ogsaa tænke sig at gaa. Derimod at gaa den Bei, at det bliver afhængigt af Private, om Landets Borgere kunne blive Medlemmer af disse Foreninger,